

Indenrigsministeren: De Indvendinger, der ere gjorte imod Lovudkastet af de ærede Talere, gaae hovedsageligt ud paa, at de Kredse, der fastsættes for Hingstestuerne, ere for store; navnlig synes de to sidste ærede Talere at ville foretrække den Regel, der nu er etableret i Loven af 23de Januar 1862, hvorefter Hingstestuerne skulle holdes amtsviis. Det vil imidlertid sees, at Loven af 23de Januar 1862, ved at gjøre Hingstestuerne og de Præmier, der ved dem uddeles, til en Stats sag, har tillagt dem en ganske anden Betydning end de Præmier, der uddeles ved de landøkonomiske Foræningers Dyrstuer; den har derved erklæret, at der her bør følges tildeels andre Principer ved Udbelingen af Hingstestuerne, og at navnlig Staten og Regjeringen maae have større Indseende med, hvorledes Midlerne anvendes. Jeg troer, at Hensigten med disse Præmier ikke vil kunne opnaaes ved Hingstestuer i saa smaa Distrikter som de enkelte Amt. Resultatet af denne Ordning vil blive en Mængde smaa Præmier, der ville blive uddeelte, ganske vist — det maa man antage — til de bedste Hingste i Amtet, men maaskee dog ikke til Hingste, der i og for sig ere de fortrinligste. Skal der virkelig igjennem Bidrag fra Statens Side gjøres Noget til Fordeel for Hesteavl, saa skal det ikke være ved at opmuntre til noget middelmaadigt Godt, men ved at opmuntre til noget Udmærket, og ved at henlede den almindelige Opmærksomhed paa det Udmærkede. Men de udmærkede, ganske fortrinlige Hingste kunne i Reglen ikke antages at ville møde ved de smaa Amtsdyrstuer for at erholde de smaa Præmier, der kan være Tale om der at erholde; de ville blive borte og stye den Uleilighed og Risiko, der er forbunden med Transporten til Stedet for Dyrstuet i Amtet, hvilket Sted maaskee ligger lige saa langt borte som de Steder, der her i Loven ere foreslaaede. Det følger af sig selv, at det ikke kan være Ministeriets Mening med her at foreslaae bestemte Kredse og Mødesteder, at denne Inddeling i Kredse, og Bestemmelsen af Mødestederne for dem, skulde være den ene rigtige; det er, om jeg saa maa sige, et Forslag til Overveielse; det vilde vistnok være meget ønskeligt, at der i Sagen nedfattes et Udsalg, hvori de forskjellige Egne og Interesser kunde være repræsenterede,

for derefter muligt at komme overeens med Regjeringen om, hvad der maa ansees for de rette Kredse og de rette Mødesteder. Derimod kan jeg, som sagt, ikke Andet end for mit Vedkommende holde fast ved, at det rette Princip er, at de Distrikter, for hvilke Hingstestuerne afholdes, blive nogenlunde store, og at man i saa Henseende ikke skal lade sig affrække af den længere Rejse til Dyrstuestedet. Mindre Bægt, men dog nogen, maa jeg lægge paa, at de Steder, hvor Dyrstuerne skulle afholdes, bestemmes i selve Loven. Skulle de bestemmes ad administrativ Vej, eller skal det overlades til Kommissionerne for disse Hingstestuer hvert Aar at fastsætte Stedet, saa vil det let blive varierende, og det troer jeg, vilde være skadeligt for Sagens Udvikling. Som det allerede i Motiverne er berørt, synes det at være en utvivlsom Fordeel, at Hingstestuet stadig afholdes paa det samme Sted hvert Aar. Alle Forholdene ville da mere og mere lempe sig til at gjøre Stedet saa godt og velindrettet for Hingstestuet, for Hingstenes Opstaldning og for de Mænd, der møde for at overvære Hingstestuerne, som muligt.

H. Knudsen: Den høitærede Indenrigsminister har fremhævet, at Hingstestuerne, for at de skulle have nogen Virkning, og fordi de ere en Stats sag, bør omfatte større Kredse, og at dette saaledes skulde være det Rigtigste og Hensigtsmæssigste. Jeg betvivler ingenlunde, at den høitærede Indenrigsminister, eller i ethvert Fald Regjeringen, har Sagskundskab i denne Retning; men jeg troer dog ogsaa, at den praktiske Erfaring i saa Henseende nok kunde gjøres gjældende, og efter denne vil det vistnok vise sig at være det Rigtigste, at Dyrstuerne stee amtsviis. Der er blevet fremhævet, at et Amt udgjør et for lille Distrikt, og at Præmierne blive for smaa for de Hingste, der møde, o. s. v.; men det forekommer mig dog ikke, at et Amt bliver et saa ganske lille Distrikt, og at Præmierne behøve at blive saa ganske smaa. Spørgsmaalet er, om ikke Præmierne, selv om de ikke blive saa meget store, saa dog kunne blive temmelig store. Jeg er forvisset om, at naar disse Hingstestuer skulle afholdes amtsviis, saa ville